

Publicerad 2010-08-16 16:20 av Queen_of_me

Skriven 15 Oktober 2008.

Och du var ingen riddare, och jag var döende

Jag gav dig allt, hela mig och du ryckte mig från friheten och stängde in mig i ett tomt rum, du satt där på pallen och såg mig rakt i ögonen och ångrade ingenting.

Smärtan drog igenom mig, kniven som du huggit mig i hjärtat med höll du i handen hånande, som om det var en triumf du inte skulle glömma. Blodet, som föll så plågsamt och ensamt, jagade bort färgen ifrån min hud, där jag låg och låt tröttheten ta över mig. Tårar, blod och saliv, desperat skrek jag åt dig att ta mig, ta mig och hela mig. Där jag låg ensam och döende inombords, skrek jag åt dig att knulla mig, hårt så jag skulle smärtan av någon verkligt.

Rummet var så kvavt, och syret dog sakta, och du såg så slumrande trött ut på din träpall när du vakade över mig. Men du ville inte dela med dig, du satt där och såg så belåten ut, men kniven i handen, torkat blod som aldrig skulle försvinna, som smutsat ned oss.

Hur jag än skrek, trasade sönder mina kläder och lade mig naken framför dig, så såg du lugnt på mig, som om du inte kunde förstå min frustration. Jag tog tag i dig, satte mig på knä framför dig, blottade mitt inre, där hjärtat dunkade så slött, hur desperat jag ville leva, hur mycket jag ville att du skulle ta mig, knulla mig. Men du satt på pallen och blinkade med långa ögonfransar, som om orden som föll från mina läppar var något främmande språk. Inte kunde du förstå, att en döende människa ville få så mycket utav livet, att det är svårt att dö nöjd.

Tröttheten var så enorm då, sorgen liksom slukade mig inifrån, grävde hål i mitt hjärta och sög ut min energi. Det kunde inte vara verkligt, så jag la mig på de vita lakanen, naken liksom dagen jag föddes, och såg på dig med bedjande ögon.

Väck mig, bad jag dig, och la mina händer på bröstet, väck mig och låt mig leva igen. Under din blick var jag sårbar, mer än naken, jag var ett objekt för ditt tvivel, ett objekt för din nyfikenhet. Du var ingen riddare, jag var ingen prinsessa, därför bad jag dig jämrande.

Låt mig känna smärta! Trots mina bedjande ord, tog du tag i täcket, och skylde min nakna kropp, liksom ursäktande.

Du bad om ursäkt, och kramade om min lakan klädda kropp, och tårarna smakade salt i munnen. Jag klamrade mig fast vid dig, försökte dra av mig lakanet, men du höll mig hårdare, du höll mig fången.

Du bad om ursäkt för att du inte kommit tidigare, för att du inte visste. Jag bad dig att visa mig verkligheten, och då viskade du i mitt öra, hon är död, hon är död nu, det är verkligheten Sandra, inte det här. Du svepte handen över rummet, och förvandlade detta rum till ett fängelse, trångt och dunkelt.

Jag gav dig allt, hela mig och du ryckte mig från friheten och stängde in mig i ett tomt rum.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Queen_of_me med Poeter.se id #7906 innehar upphovsrätten